

دا ته د کومو غرونو شور یې

۱۳۸۴ ل (۲۰۰۵ م) کال د

د کتاب نوم : دا ته د کومو غرونو شور یې

د کتاب موضوع: شرح

د کتاب لیکونکی: عبدالملک بېکسیار

کال: ۱۳۸۴ ل (۲۰۰۵ م) کال د چاپ

فېرندوی: د هیلې مجلې اداره

کمپوز/ډیزاین: ایشیا سافت ډیزاین

کمپوزونکی: بارکوال میافېل

کمپوزونکی: بارکوال میافېل

دانټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې: سمسور میبې

جزاک الله څه خوند

د دې پورې غرو تر شا کلا - جزاک الله څه خوند

لر بر چې کېدله او د کرږو ساز چې خور ستوري
خوند د سپوږمۍ غېږ کې بېگا کلا - جزاک الله څه

گل گل شنه يې په گوټ گوټ باندې يادونه چې د يار
کلا - جزاک الله څه خوند د گل ونه شوله بيا

گونگو، تشو، تورو مېنوراته زړه خوړلی تل
پورته ترې غوغا کلا - جزاک الله څه خوند دا چې

سهار داله کومې ډډې ياره پاڅېدلی يم
ليک په سترگو مې د تا کلا - جزاک الله څه خوند

بېکسياره! راکوله چې جزا يار به ماته
خوند ورته وې به مې جزاک الله جزاک الله څه

درېغه چې لږ راته احساس چې تا به څه کړي و؟
غوښتی که وای لاس چې تا به څه کړي و؟ ما درنه

راگير ژوندون مې ټول يوه عجبه معما کې
تل را سره وي دا وسواس چې تا به څه کړي و؟

چې ما کتل ځمکې ته ستاله غوسې نه لږ زېده
که در کتلي مې وای پاس چې تا به څه کړي و؟

بي ڪه آگا چي نازدانه بچي دي د وطن مور
و؟ غواڙي خيرونه په مدراس چي تا به څه ڪري

!كه تاته پته واي اشنا چي بېكسيار بي په دار
چي تا به څه ڪري و؟ هم بي گونا، هم بي اساس

خاطر ته دي راغلي يم لږ ومي ڪړه خاطر
زړه باندې داغلي يم لږ ومي ڪړه خاطر په

ځيگر گيلي گيلي زرگي لرم، نيني نيني
حيران هڪ پک ناست غلي يم لږ ومي ڪړه خاطر

څه يم پرېږده نور چي څوڪ يمه او څنگه يم او
بدنام يم ڪه بناغلي يم لږ ومي ڪړه خاطر

نور به نه درځم ساقي ما ڪري وو قسم چي
بيا هم چي درغلي يم لږ ومي ڪړه خاطر

نورو بنكليو هم وار وار بللي بېكسيار يم
قسم ڪه ورغلي يم لږ ومي ڪړه خاطر

ستا ظلمونه ستا ڪيسي به تا اخر شرموي دا
شرموي ټول بشريت ته دسيسې به تا اخر

وژنه يې څومره چې وژلای شي چې څومره دې وس
تا اخر شرموي مرگي ته ډېرې تلوسې به

درباندې اخلي چې بې دينه بې ايمان وگړي
به تا اخر شرموي زما ايمان دی راپسې

د خدای مخلوق درته د ماشي هومره نه بنکار پري
وسوسې به تا اخر شرموي د طلا، تېلو

د مظلومانو له زرگو نه را اوچتې بنسپري
درپسې به تا اخر شرموي د وخت جلاده
که يې له ما سره به يې که نه د بنمن يې زما
دا غوسې به تا اخر شرموي دا پنکې او

لکه رمه باندې د وړي لېوه پېښه شوي
وينو کاسې به تا اخر شرموي د بې گونا

وايي ديمو کراسی باندې به سر خوري بېکسيار خو
دغه د زهرو پتاسې به تا اخر شرموي

غوبنې پوتې انسان نوڅه يانې، د
د ظلم دنگ، لوړغر، د کرکې بوتې

شو حال يې خراب مدام، خو که لږښه
وهي لغتې به، لکه خر کوټې

کله پند یم په کیسه کې
خوند یم په کیسه کې کله

لکه وخت اوړم را اوړم
کې بند په بند یم په کیسه

په زړه لگم لکه وږم
خولې ته قند یم په کیسه کې

مياشت خو وشوه خدای دې خیر کړي
چې پابند یم په کیسه کې

د ابی خیرې لمن ته
په کیسه کې سور پیوند یم
امریکا چا وې وړانږې؟
د مومند (1) یم په کیسه کې

د سترگو شعر کې ورک د چا
د چا بند یم په کیسه کې

شوم که له شعره لږوزگار
ارجمند یم په کیسه کې

یار خاکه د ژوند چې کنبلي
کیسه کې تش کارمند یم په

بېکسیار یم د [میدان] به؟

کې هنرمند یم په کیسه

یواځې نه ده مسله د اوبنکو
اوبنکو څنگه ترم به سلسله د

زه یې که خو ایساروم بهېږي
دا ده په خپله فیصله د اوبنکو

زمانې زاهد ناحق تکفیر کړم د
زما په لاس کې وه پیاله د اوبنکو

به شي ډېره گرانه زرگيه گرانه
سفر د عمر او جاله د اوبنکو

اشنا ما په بلا وهه ما هېر کړه
لږمې جرگې خو در بله د اوبنکو
ژړا لیدلې مې وه نه چې داسې
باران گله د اوبنکو لکه په شرک

چې رسېدې هر چاته خپلې رځې
اوبنکو زما په برخه قواله د

تل نابېلې را روانې به وي
اسانه نه ده مامله د اوبنکو

بېکسیاره! دا غزل ختم کړه بس

خه راته ليکې مقاله د اوبنکو

خاند مه بېکسيار خرنکه به و
خوپه لېمو مې دا مېله د اوبنکو

سرواخله مري لکه دا نور مخلوق نه
که هنرمند وي ترې هنر واخله مري

پايم تل لکه زخم په درد و نو
له زړه مې ستا د ياد پرهر واخله مري

لږ ساقې خمار د ژوند ته وگوره
لږ جنازه يې په نظر واخله مري

اگله اشنا دې د وخت سختو کې گير
يې کره ياد لږ يې خبر واخله مري لږ

خوک به په خه خوک به په خه باندي مري
بېکسيار خخه دلبر واخله مري له

ووايم د زړه له حاله چاته حال
زه له محاله چاته حال ووايم

په وس مې نه چې ږنگ د شرم د پوال

بند د پواله چاته حال ووايم له

راته کتلي چې محفل کې اشنا
حال ووايم يمه بې حاله چاته

تاته معلوم ظالم مظلوم ټول د وخت
ووايم گرانه ليکواله ! چاته حال

خوار بېکسيار داسې مدام چې کوم
ووايم ستر له سياله چاته حال

نشه يې نه خمار يې کړم دا څرنگه ځواني وه
د يار يې کړم دا څرنگه ځواني وه په مخ سي

واړه، زاړه د کلي مې د تور په غشو ولي
خپلو ته اغيار يې کړم دا څرنگه ځواني وه چې

اورېدلې کيسې مې د ځوانۍ د خوبو ډېرې
تر عمره چې بيدار يې کړم دا څرنگه ځواني وه

باندي اوس سرې سترگې زما ځي د نورو په هجران
وه دا داسې پامته دار يې کړم دا څرنگه ځواني

!مالت کې بېکسياره ! رسېدم نجونو ته نه چې
دا څرنگه ځواني وه اوس اوس چې داسې خوار يې کړم

وخت راسره و په خبرو کې لار
تښو غورو کې لار زما او ستا په

په غلیمانو د یرغل ښکلی وخت
لار په ټولولو د لښکرو کې

له شملو، زیرو یو وطن را پاتې
په برېتورو، څښپورو کې لار

په رڼا مین ما خپله ولید چې
د وخت بېرې یې په ښنگرو کې لار

بېکسیار چې روان څوک خبر نه شول
چې په سلگیو که سندرو کې لار

راځي له برکلي نه نن مې مېلمه
زړه ته دمه راځي له برکلي نه
ته یو پڼگ انځور دی ما بلي شاپو
هره غرمه راځي له برکلي نه
رېه همدا یې د راتگ زېرې کړې
له برکلي نه نری وږمه راځي
څوک سره اخلي بیا په اوبنکو مچې
نه د ویر نغمه راځي له برکلي

خيال تخنوي مې لېونتوب ته بيا بيا
خه هنگامه راځي له برکلي نه
مين وايي د هجر تپې کوم څوک
ورو زمزمه راځي له برکلي نه
پرېکړه کړي د بېکسيار د مرگ وروستی
مکالمه راځي له برکلي نه

کې مروره رانه په وينه نه راځي په خوب
وايي مې زړه راځي په خوب کې مروره رانه
دلته، هلته لارې نيسي رقيب بې ځايه ورته
پاس په لېمه راځي په خوب کې مروره رانه
په ژوندوني هم راونه کتل بره يې کله
مړه مړه کاته راځي په خوب کې مروره رانه
په پلار، نيکه، په غور نيکه قسم چې وخور اوس يې
رانه اوس به نو څه راځي په خوب کې مروره
شک به کاوه ما بېکسيار په يار خو وشه داخل
کې مروره رانه کړې يې خوله راځي په خوب
له بېرته تگ نه يې خبر ځان سره پت و ژاړم
په خوب کې مروره رانه لکه د غله راځي

جوړوي خبر بې نه راځي تش ياد بې مسلې
په گونگه ژبه شور فریاد بې مسلې جوړوي
چې څوک باندي پوه ژوندون د گلو يوه خانگه ده
د اوږده لنډ دغه معیاد بې مسلې جوړوي
کړ چې هر څه هر څه کړه لږ په تول زړه ته مې سر لوخ
داسې د مینې اعتیاد بې مسلې جوړوي
د ټولې میکدي قاید به وې خوره شراب خیام
جوړوي خودا بې هم وې از د یاد بې مسلې
مینه له مخې بېکسیاره! ده ساده خبره
جوړوي مانا بې سخته ده بنیاد بې مسلې

غېږ کې حیا ورتلله یار بې په اوږه واخیست لار
شاعر ولید چنار بې په اوږه واخیست لار ما یو
هیڅ صبر مې څومره که ساقی ته پښه نیولی شو
یوه شپبه تر مخ څمار بې په اوږه واخیست لار
چا وژلی پخوا پل پسې واخله هلته کوز به
هغه ټوپک چې د اغیار بې په اوږه واخیست لار
لېونی مې ولید خوښ خندان شوم زه هلته ناست یو
لار هوښیار چې کوت مې ژوندون بار بې په اوږه واخیست

! څوک نا اشنا به بېکسياره ستا په مرگ وليکي
په اوږه واخيست لاړ چې د منزل گرد او غبار يې

وم که د هجر په تيارو کې روان وروند خونه وم
ولیده بهار يې په اوږه واخيست لاړ خزان مې

پسې اخلمه پل پرې پل په پل مې کړي خطا يار
چا وي چې يمه وار خطا يار پسې اخلمه پل

مست د چا د سترگو په جام ستا ميخانه کې ساقي
په دغه رنځ اخته کړم تا يار پسې اخلمه پل

د پاک الله يو داد دی په چا - چا به شي عشق خو
پل ماته چې پاک رب را عطا يار پسې اخلمه

زما خويونو سره نشته کار، نه او سم خيال کې
مالتا يار پسې اخلمه پل گرځم په مينسک، ماسکو،

نور ايسار بېر نه ناصحه! بېکسيار روان يم
خبرې بېرته ستا يار پسې اخلمه پل دا ستا

کړم د زندگۍ غمونه واړه لکه توت را ټول
خپلې هستۍ ته د ژوندون نور چا ن ثبوت را ټول کړم

په باغ او زه يم ماليار اشنا مېلمه وي د زړگي

کله انار، کله انگور، کله شاتوت را ټول کرم

مړي ژوند به دا یوه خوله خدا څنگه ساتم په
ټول کرم له تابوت له را ییمه حیران چې څنگه عطر

قسم په خدای دی که به څوک وي بیا زما د ټینګې
یو واري مضبوط را ټول کرم ټول پښتانه که هسې

هسې نارې دي نامراده چې وهم یې یاره
څنگه د وختونو په سکوت را ټول کرم کانه به

تاریخ چې ترېنه جوړ کرم بېکسیاره! د وطن ورک
دافغان پلونه له دمشق که له بېروت را ټول کرم

کله هم لیدلې نه ده یاره یوه شپه ما
شپه د یار غېږه کې پرې مې ږده سهاره یوه

زه څنگه به وروړمه د ټول عمر مناجات
شماره یوه شپه لاهم چې خلاصه نه د ژوند له

یوزه ومه یو یار و سره گډ به هره ورځ
اغیاره یوه شپه تاڅه کاني را وکرلې

د ژوند هر څه به هېر شي خو هېرېږي رانه نه
ما کړې په لاره یوه شپه له یار سره چې

اشنا راته نن وي چي زړه مې ډېر ډک دی اشنا
پېښه خورا وکړه بېکسياره! يوه شپه لږ.

خو مرور له دغه ښاره ځي چې نه
نښه راغله نن له ياره ځي چې نه خو

محفله موربه ټولو وي ستنېږو له
خوک به راشي خدای دپاره ځي چې نه خو

تود نه د جگړې اور به تر عمره داسې
يه د برکلي سرداره ځي چې نه خو

پاتي چې کاروان روانېده مور ویده
وار چې تېر دی اوس له واره ځي چې نه خو

ښه شي کېږي خدای وکاله تگه نه تگ
سوچ پرې وکړه بېکسياره! ځي چې نه خو

چاره شي راته وژني مې وخت تېره
د چا خبرې چې په زړه شي راته

وايي گام په گام مرم چې دنيا هيڅ نه
بشریت ټول په شان د مړه شي راته

شرمېدل سره خو په ټول جهان کې و

خدایه دا تور خو هم چي پره شي راته

سوبه که مي په برخه شوه د ميني
تول منزلونه به واره شي راته

خوند د يار له مخه د ژوند هر څه کي
بي ياره ژوند زهر خواړه شي راته

بېلتون! چي را په زړه شي بېکسياره
څه بي مانا د ژوند کړه وړه شي راته

خپله کوي زما کيسي ژوندون په
دا د سيسي ژوندون په خپله کوي

شي زه نه يم دا چي وایم نن به څه
دا وسوسي ژوندون په خپله کوي

ډار ما کي نشته- د مرگي دا ويړه
پسي ژوندون په خپله کوي چي را

په ما يواځي اندېښني بي پېرزو
خپله کوي او تلوسي ژوندون په

سرونه غواړي بېکسياره! چا وي؟
چي حماسي ژوندون په خپله کوي

خه عجبه ده محال کې مې زړه بند
زړه بند د چا سوچ کې د چا خيال کې مې

د مرمرو په ماني کې مې زړه تنگ
بند او د ختو په دېوال کې مې زړه

حال به خه وایمه چاته د یاری
بند چاته خه پته خه حال کې مې زړه

عشق ته زړه، هم یې ساړه کېږي د یار
بند خه عجب یوه جنجال کې مې زړه

بېکسیاره! که خو اخلمه پیالې
په ثواب او په وبال کې مې زړه بند

خیال کې د یار چې کله لار شمه
شمه کرار به ناست یم را ولاړ

همت مې یو ځل غزونې وکړي
میده میده یم څنگه لوار شمه

اشنا شي ناکردې را په زړه چې د
نېغ نېغ روان یم څنگه شوار شمه

گوره د غسې یم ما هم ژوندون ته
سمسور وطن یم بېرته شار شمه

ملنگ زه بېكسيار لكه گربوان د
په بېلتانه ريتار ريتار شمه

ليدلی؟ ځان چې گورې يار شیشه کې تا
کله ځان دې تماشه کې تا ليدلی؟

ورشې ستوري يو پر بل په نيمه شپه چې
اورد مينې پلوشه کې تا ليدلی؟

څوک مسلک غوره دی اشنا چې يې لري
گدا کله څه پېشه کې تا ليدلی؟

غماز څه خبر چې يارد کندهار دی
تراوسه په شه شه کې تا ليدلی؟ لا

دا چا- چا ويل زاهده دي خبرې
په نشه کې تا ليدلی؟ بېكسيار ډوب

خيالونه کله جوړېږي دا نشې او زما جر
سبا، بېگا دا تماشي او زما جر خيالونه
لگيا داسې بېکاري لکه چې باز په بېکار د زرکو
گام په گام وخت لشي لشي او زما جر خيالونه
بوړه، فلوجه، کربلا زه ورته گورم توره
او په غزه مري عايشې او زما جر خيالونه
نه عجب نه ادم خان کې اوسي پښتونخوا شته خو
د وخت بدلې دي نقشي او زما جر خيالونه

کې دومره ځنډه مه کوه ژر يې راوړه ساقي باده
څه مې په زړه زهر پاشې او زما جر خيالونه
را تر سترگو د پراوت کې د جومات خر طالب تل
خيالونه د وخت نخري د فاحشي او زما جر
ژوندون، جنون دي بېکسياره! په يوه قافيه
خيالونه څه ماتوي پکې خاشې او زما جر

وگرځم زه چې ستا په خيال کې لار شم چېرته چېرته
چېرته دي په سوال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم

هره خوا بېکلا بېکلا سترگې خو ترلی نه شم
هره خوا وبال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم

وگورمه نه يې کړم مثال پيدا ټوله دنيا
وگرځم سوچ چې ستا د خال کې لار شم چېرته چېرته

زه چې تل پيالو ته ځمه شمه له فراقه تنگ
چېرته چېرته وگرځم کله په وصال کې لار شم

پته د انسان که پيدا شي ما بېکسيار باندي
حال کې لار شم چېرته چېرته وگرځم زه به په هر

مې وي هسې بنووه مې ځان ناگاره سندرې
له خواشيني ستا په تلو ياره سندرې مې وي

اعدام ته بووم ستا په الزام چې وخت ترلی
کسات مې اخیسته له داره سندرې مې وې

پیغام د انکار غماز راوړی و و اشنا نه
کله راته خوب تر سهاره سندرې مې وې

شوم په هغه محل نن په ژړا-ژړا را تېر
چې پرون تلم په کومه لاره سندرې مې وې

محفل ته اشنا تللی و زه خو ورتلمه چې
خبره تېره وه له واره سندرې مې وې

بېکسیاره! په شپه د بېلتون را ته را یاد شي
داسې تیاره وه چې له داره سندرې مې وې

سترگې را واړوه لږ یاره مرم
مرم له تندې مرمه له خماره

زه لکه شمه په محفل کې تل
سرمانام نه تر سهاره مرم

و گوري په مړو سترگو یار چې را
له مړو ابرو مرم له انگاره مرم

زما قاتل دا خپل احساس خلکه
بې غرغري مرمه بې داره مرم

زه یم، غزل او تکه توره شپه
بې کسه بېکسیاره! مرم څنگه

یار چې خپه شي په نصیب کې به نه
چې خپه شي په نصیب کې به نه جام

ژوندون د هر ژوندي ارمان په ژوندون
شي په نصیب کې به نه چې لولپه

د یار دیدن ته مې کړی ورځ تېره
نصیب کې به نه که توره شپه شي په

د چاد حسن سمندر ته تېری
نه مړه که خپه شي په نصیب کې به

د ژوند خواږه خوند کړي چې باد یې په سر
نه چې په کپه شي په نصیب کې به

لیکه غزل بېکسیار واخیست قلم
لیک چې تپه شي په نصیب کې به نه

ستوری لکه یار بڼکلی
یار لکه چنار بڼکلی
نن و دې شي را پېښ شي
داسې چې نن بڼار بڼکلی

وږه آينه صفا د زړه
کله وي غبار بنکلی
سیرت مین زه یې په
هر خو که نگار بنکلی
کره یې ابتدا په عشق
بنکلی بیا به دې هر کار
خومره چې را بولم یې
نه راځي یو وار بنکلی
زار ژوند د بېکسیار ترې
یار ته انتظار بنکلی

خطا باسي څنگه په چل ول مې یار
هر قدم هر پل مې یار خطا باسي

هم زه له ځانه نه خبر پرېم کله
داسې لکه غل مې یار خطا باسي

څنگه په هوښیارو سترگو څاري مې
لایعقل مې یار خطا باسي څنگه

غواړم ورنه زړه بدل د زړه کې زه
خطا باسي هسې په تسل مې یار

خو که بېکسیار یار ته گیلې وکړم
خاندې په څه چل مې یار خطا باسي

عشق کې آرام له زړه نه وباسه
وباسه ژوند گام په گام له زړه نه

خو توره بوړه داسې بوړه وراره
پچيرا گام له زړه نه وباسه

توروي، سر سپينوي دا کيسې زړه
د ننگ و نام له زړه نه وباسه

د بنمن پسې ځي چې ستا مني نه په
بيا هغه قام له زړه نه وباسه

دي اوس بېکسياره! هغه کلي رنگ
پورې او بام له زړه نه وباسه

کله هېرې سندرې را په زړه شي
د چا خبرې را په زړه شي کله

زه کله کله خوب د وصل وينم
غورې را په زړه شي کله د يو چا

خواته اشنا خو کله هم رانغی
شي کله له لرې لرې را په زړه

دا کله کله د چا یاد مې سپڅلي؟
کله که اورد سرې را په زړه شي

بېکسيار کله مې زړگی په توپو
د غم لښکرې را په زړه شي کله

ناست يم ازل ته غلي غلي گورم
گورم پاتې منزل ته غلي غلي

خپله مې خپل وجود په خپله دښمن
گورم د وخت دې چل ته غلي غلي

د قافلې جرس مې روح خوروي
د يو چا پل ته غلي غلي گورم

شمه شوه د ليکلو راکې خلاصه
يوه غزل ته غلي غلي گورم

د بل دا ټول وطن زما دا اوس چې
قسمت بدل ته غلي غلي گورم

ژوند بېکسياره! معما ده ستره
حل ته غلي غلي گورم اوزه يې

هره خطا به کوي دا نه کوي
موسکا به کوي دا نه کوي يار چې

هر څه کوي خداى مه کړه نه چې کله
دا نه کوي زما رضا به کوي

چا وې ساقې ميکده وترله
کوي هر څه رښتيا به کوي دا نه

شاعر چې څه يې په زړه وايي به يې
کوي چې خيال د چا به کوي دا نه

صوفيان مې ډېر تسپې په لاس وليدل
کوي چې لگيا دوا به کوي دا نه

بېکسيار هر فسق او فساد کې شريک
چا وې چې دا به کوي دا نه کوي

نه هېرېزې ياره ستا د مخ کيسې
کيسې تل ډېرېزې ياره ستا د مخ

د زړه کور مې داسې ځکه شو باغ-باغ
کيسې پرې خورېزې ياره ستا د مخ

زه په خپله گونا ټينگ يمه ولاړ
منکرېزې ياره ستا د مخ کيسې

خوانی ورځې شپې لارې پوپنا د
نه تېرېزي ياره ستا د مخ کيسې

چې ونيو ټول محل پرځه- پرځه يې
را ورېزي ياره ستا د مخ کيسې

ژوندون هرڅه په بېکسيار ته تړبل
پکارېزي ياره ستا د مخ کيسې

به يم ومې بله خوښ به يم حاضر
وايمه به هيڅ نه خو ناظر به يم

مه مې وړانوه د زمانې باده
يو چا د پس منظر به يم نښه د

عمر تېر نه پته نه درک د يار
انځر به يم زه په تمه گل ته د

ټول وجود مې جوړ روغ الوتې نه شم
يم بنايي لگېدلی په وزر به

ښه پوهېږم نه راځي په ژوند اشنا
يم زه ورته تر مرگه منتظر به

ښکلی راته ډېر گوري محفل کې چې
زه هم د يو چا متناظر به يم

خله يم خونښ په تغافل د يار سل
شويې که راپام خونښ يو په زربه يم

خه چې زمانه وايي وايي دې هر
هر خه به يم خدايرو که مضر به يم

يمه زه اشنا هماغه بېکسيار
تاته غورخېدلی له نظر به يم

وخت غورخنگ سره جنگ ژوند خپو سره په جنگ د
جانانه کله شي تر عمره عمره جنگ سره جنگ

دی خو ما بل خه پکې ونه لوستل چا وې تاريخ
جنگ بس نن له روس، نن امريکې، نن له پرنګ سره

خوب رانه ولوتي له سترگو د چا ياد د سترگو
چې پالنگ سره جنگ اړخ په اړخ اوړم لکه وي مې

هغه د ستر، د پردې حيا وختونه لارل
اخيستی نوم او ننگ سره جنگ هر يو وگري را

ديمو کراسي راغله حقوق شول د قومونو تامين
له يوه قام، يوې ژبې او فرهنگ سره جنگ خو
ورنه نه چې د خير په پلمه لوتي يې ديدن دی
په پورې وره کې خوک نيازبينه چا ملنگ سره جنگ

او نصیبونه مغول حالات مغول، خلک مغول
شوک به خوشال شي بیا به وکړي کوم اورنگ سره جنگ

بېکسیاره! هر نومورکي ته په غېږنه ورځو موږ
جنگ د وخت زمري مو کړ گیدر اوس مو پلنگ سره

په مخه راغله خو پردې يې غمازي کوله
ادې يې غمازي کوله د کشری خور پرځای

له بې وعدې جانانه څار شم اوس يې هر وخت گورم
پخوا کړې وعدې يې غمازي کوله بڼکاري

کاري نور ورځم کوم یار ته منت چې چاره را
ژوندون ته څه مې ضرورت چې چاره را کاري نور
لوېدیزه انسان ومې نه موند را غلم ختیز ته تر
له انسانیته مې نفرت چې چاره را کاري نور
څو به وخت ایستلې توره سرته ولاړ؟ راته تر
نور درېغه چې وکړي دا همت چې چاره را کاري
خیال خو مې نه شي چې به یار له قصده نه مې وژني
چاره را کاري نور که داسې وي هم له غفلت چې
ورشه ریباره یار ته ورسوه دغه پیغام
الفت چې چاره را کاري نور تېر یې له مینې له
په واپتونو رانه لري یار سره مې نور څه؟
په دې نیت چې چاره را کاري نور ورځم یواځې

ما بېكسيار خون ور بخښلی اوس رقيب كه نر شي
يو خه و كړي جرئت چې چاره را كارې نور او

يمه چا ويل چې سازد زمانې
زه د زړه او از د زمانې يمه

هر څوك زما پل كله وهلاى شي؟
انداز د زمانې يمه زه چې په

نه مې شته سكون لكه د سيوري هيڅ
يمه خوځم اهتزار د زمانې

خير شه راته شد مد مې ټول ولوله
يمه پام كوه چې رازد زمانې

بولي مې غزل د بېكسيار خلك
يمه اصل كې زه نازد زمانې

د خيال يوه خپه راشي د باد يوه خپه شي
غرفېدلو چې را ياد يوه خپه شي مور دواړه

د مينې سمندر چې كړي د هجر سيلې لاندې
ته يوه و رسي برباد يوه خپه شي منزل

سپلاوونو واران کړی دا وطن خودی بې شمېره
حیران یمه چې ولې قلمداد یوه خپه شي؟

اوبنانو بوی چې راوړي د مېړو، د کیږدو، د
را پېښه داسې کله به د باد یوه خپه شي

چې مینې بېکسیاره! کډې وکړي له زړونو نه
شي مېشته شي پکې کرکې او اضداد یوه خپه

کله په هېر باندې خمار ماتوم
ماتوم کله په تېر باندې خمار

په بام مې تنده اشنا نه سر پرې
ماتوم په لږو ډېر باندې خمار

هغه کوڅه اوس له مودو نه شاره
ماتوم په تېرو بېر باندې خمار

زه شاعر نه یمه ملگرو هسې
ماتوم وخت ناوخت شعر باندې خمار

بېکسیار پوه یم چې اشنا نه راځي
ماتوم د ورځو شمېر باندې خمار

د اغزو دور دی د گل کیسه خوګ کله اوري؟
کارغان مېشت د بلبل کیسه خوګ کله اوري؟ باغ کې

چا په خونړو لارو د مینې وي منزل چې د
د پړاوونو د منزل کیسه خوګ کله اوري؟

وطن خرخوې یا به قاتل یې، یا به غل یا به
بغیر له دوی نه د چا بل کیسه خوګ کله اوري؟

هماغه ورباندې بیا حاکمان چا چې وړان کړی
اوس د کنډر-کنډر کابل کیسه خوګ کله اوري؟

جنجر وېښتو او شنو سترگو وطن ټول ونیو زېرو
اوري؟ د تور اوربل او د کاکل کیسه خوګ کله
خانخاني دومره چې یو بې له خانه ټول پردي شول
خپل کیسه خوګ کله اوري؟ د دوست، اشناد یار او

د توري بوري، دېراوت هنگامې داسې تودې
او گومل کیسه خوګ کله اوري؟ چې د ژوري

شولې اوس بېکسیاره! یارانې د ناستې ملاستې
اوس د مړوند او د منگول کیسه خوګ کله اوري؟

ناوخته شو پیاله چای به کراره وخبښم وخت خو
وخبښم بیا به سگریټ یونیم پسې کولا په لاره

اوبنکې به خدايزده چې ترخو درخم خو واره وخبښم
خدای کوله ياره وخبښم د شونډو جام به دې که

کره شاعري څه به کړم د زړه خبره ومې نه
اشنا محفل ته چې راته خبره ومې نه کره
ورته ډېرې زارې په سترگو سترگو کې مې وکړې
خو يار ته مخامخ په خوله خبره ومې نه کره
اوبنکې، ژړاوي مې جونگره تالا پرېږده سلگۍ،
چې رازد مينې مې ساته خبره ومې نه کره
خود وخت د نظر سرو غرمو کې عمر کړ تېر ما
کره چا وي د سترگو د بانه خبره ومې نه
خوله مې را جوړه کړله خو ځلې چې ويې وایم
خبره ومې نه کره اوبنکه مې راغله تر لېمه
زړه وي چې وکره بېکسياره! ورته ټوله کيسه
مې کاته خبره ومې نه کره د يار حيا ته

نه لرم نغمه نغمه به يم رباب به يم خو شور
د سترې سترې ژوند يو باب به يم خو شور نه لرم

جرسه، بې منزله روان زه يو کاروان يم بې
خم لکه عمر په شتاب به يم خو شور نه لرم

را وينوم هره ورځ ټوله دنيا لکه لمر څرک
لرم و دې شي زه کوم انقلاب به يم خو شور نه

اوس اوس زړه شين، خوا سره ډوب يم سمندر کې د وخت
سيلاب به يم خو شور نه لرم له دنگو غرو را کوز

لگيا نه څه واعظ يم نه زاهد چې به په زور، زور
عشق کې په زړه کباب کباب به يم خو شور نه لرم
غږېږي څنگه؟ د زمانې آهنگ چې زېرو بم
زه يې بې شکه څه اسباب به يم خو شور نه لرم

يوه خوا، بل خوا سا را کارم گرځم را گرځمه
ضرور ژونديو کې حساب به يم خو شور نه لرم

ده ليکلی بېکسيار به يم په تورو شپو کې ټيک
لرم پنډه د غزلو يو کتاب به يم خو شور نه

هرڅه هرڅه بېرته هسې کله کېږي
کېږي د بوډا ځواني له وسې کله

د يار خياله خيال ته مه راځه منت کړم
کېږي ياران د بوالهوسې کله

عجيبه يو احساس دى څه اشنا اشنا هوا

هوا د بخت لاس کې مې لاس دى څه اشنا اشنا

اشنا راشه له ځانه سره راوله ځواني
هوا همدا مې التماس دى څه اشنا اشنا

خويونه لږ پردي دي اور، گودر، منگى اشنا
اشنا هوا اشنا ديار لباس دى څه اشنا

انځور د تېر پرون کړي درته مخې ته ناخاپ
څه اشنا اشنا هوا بې شک ژوند ستر عکاس دى

د کلي په لوى ډاگ کې زه ماشوم يم په ډى بوخت
خيال که وسواس دى څه اشنا اشنا هوا دا خوب،
شا هر څه هسې په ځاى دى د کلو - کلو تر
وياله لاندې، غر پاس دى څه اشنا اشنا هوا

بيا شوم را ژوندى که اوسه پورې مې وم بېرته
دا ټول ديار تماس دى څه اشنا اشنا هوا

بېکسياره! پکې نښې دي د پل ضرور به
هوا دا سند دى، که مدراس دى څه اشنا اشنا

ته له پورته زه له ښکته يم راغلى
راغلى د بد بختو له مالته يم

راتگ هم هسي خه مفتنه نه وو دلته
ستاد دوا له برکته يم راغلی

(خدايه زغم کړه را په برخه)
هوس کم کړه را په برخه
نه يم ډېر نه غواړم حريص
يو صنم کړه را په برخه
چې تر عرشه پورې رسي "
"کړه را په برخه يو قدم
ر به يارته چې ورمخ شم
هغه دم کړه را په برخه
!سوځه جانانه يا مې مه
يا ملهم کړه را په برخه
چې زرگونه بنادي ارزي
په برخه داسې غم کړه را
!يه د پاک الله رسوله
خپل حرم کړه را په برخه
ستايم ستا بنکلا به باندي
مات قلم کړه را په برخه
ر به تش جانان نه غواړم
برخه جنت هم کړه را په
ستا رضا چې پکې نغبنتي
هرالم کړه را په برخه
ده پر هغه دنيا چې تل

هر پرتم کړه را په برخه
د بنمن ستا چې ترې و پرېزي
برخه داسې برم کړه را په
د ايمان خراغ مې بل کړه
ژوند تورتم کړه را په برخه
غواړم زړه مين درخخه
لېمه نم کړه را په برخه
گوناگاريم، گوناگاريم
برخه خپل کرم کړه را په
ديدنونه چې بې توله
د يار چم کړه را په برخه
وهلم په هجران که جل
ته زمزم کړه را په برخه
خلک وايي بې رقم يم
برخه څه رقم کړه را په
رڼه زړه کې راته وپره
د عدم کړه را په برخه
شم زه به سازد زمانې
زير و بم کړه را په برخه
ټول وطن مې درخانی ده
برخه يو ادم کړه را په
چې بې ستا په نامه ورکړم
زردرهم کړه را په برخه

لوی لاس نینې نینې کړمه د وخت په تېر یار په

تبی زه خپل احساس نینې نینې کر مه د وخت په
خیال کې راغلی یا راځي یا بېرته ځي څوک اشنا
کر مه د وخت په تبي بلا و سواس نینې نینې
ساقی څوک بولي، څوک شري د میخانې له غولی
نینې نینې کر مه د وخت په تبي دې تیت و پاس
سریتوب خلک ظاهر چې گوري، حد چې نن د بنه
ټاکي لباس نینې نینې کر مه د وخت په تبي
لغر چې گورم وطن لغر، گلشن لغر، هر تن
فقر و افلاس نینې نینې کر مه د وخت په تبي
بېکسیاره! سره پته کې یو یار او اغیار چې
تبی دغه تماس نینې نینې کر مه د وخت په

نه ورځم په منځ د لېونتوب کیسه اوږده ده
دی او د خوب کیسه اوږده ده ژوند یو هسې خوب

پیشکه د خادر خيسته تمام عمر مې یاده
باران، اوبسکې خخوب کیسه اوږده ده تالندی،

سندر ه غچ مې له غلیم خخه د ژوند د نن
عشق کې مې د ماتې او د سوب کیسه اوږده ده

باندي یې ویشتی یار ته یادوم هسې چې زړه

وخت لنډ دی د زخم د پړسوب کیسه اوږده ده

اشنا چې شپه راڅخه لاره نور مې پوښته مه
نن درته د کوتې کرم د ژوب کیسه اوږده ده

بېکسیاره! بس چې وږیو ته ډوډی، خو درېغه
ده نوره د خواهش او د خړوب کیسه اوږده.

کارغه ونيو باغ د گلو ستر مات شو
ستر مات شو په چمن کې د بلبلو

چې د لمر د شغلو لاره ورته نه وه
شو په وطن د هغو ښکلو ستر مات

د یوسي، دیمو کراسي شول سره غاړه
د بلا-بلا ښاغلو ستر مات شو

تمیز شو پکې ورک د پردو خپلو چې
د پردو او هم د خپلو ستر مات شو

شاعري دې افسانه شوه! بېکسیاره
د پټ-پټ غزل لیکلو ستر مات شو

خیال کې راغلي تر نظره شوې را شنه په زرګي په

زرگي راته دې وکړه څه خبره شوې را شنه په

هلته يو بڼکلی په مخ راغی څه يې تاته ورته
را شنه په زرگي راته را ياده نابيره شوې

درخانی دغه دې بېشکه چې پښتو وکړله
شوې را شنه په زرگي يو ځلې راغلي تر آخره

محبوبې بڼکاري چې کلونه د روژې مې ختم
د اختره شوې را شنه په زرگي چې سم له مياشتې

د بېکسيار د زړه دنيا وه له مودو نه شاره
ورته راغلي بختوره شوې را شنه په زرگي ته

جامه ورونه رسېدو محفل ته ورغلو تر
د کبرجن ساقي تر پامه ورونه رسېدو

ټوله ورځ مزل مو وکړ په لمرخاته ورروان
خو په وعده تر څر ما بڼامه ورونه رسېدو

سترې سترې تر درشله د يار منډې مو وکړې
مرحلي راغلي تر انجامه ورونه رسېدو

رون اندي خلک مو په هر کلام کې لکه افغان
په رښتيانو تر مظلوم قامه ورونه رسېدو

مود مینې پټ پټو نې وو چې وخت سره بېل لا
رسېدو تر سپوږمۍ، ستورو او تر بامه ورونه
بڼه په غږ، خوږ را ټول، روان شوو له ډولونو سره
مرامه ورونه رسېدو خو بېکسپاره! تر

څه بې تپوس کړې دا کیسه اوږده ده
ویر پرې اوس کړې دا کیسه اوږده ده ته
خورد له خرواره ته خبر ورنه، نه
افسوس کړې دا کیسه اوږده ده - افسوس
دا چې بلا - بلا پېرې تېرې شوې
کړې دا کیسه اوږده ده ننگ په ناموس
شل به بې کړې اشنا گومان مې نه شي
دا کیسه اوږده ده که بې پنځوس کړې
یار چې په مخه بېکسپاره! در شي
کیسه اوږده ده ته ځان چاپروس کړې دا

زه بل څوک یم دلبر ستا غلام
چا کر ستا غلام ستا نوکر، ستا
اشنا اخلي قدم چې، کره پام

درته پروت دی په درستا غلام
محفل کې به وایي هرڅه په
په لېمو په نظرستا غلام
مني پادشاهان د دنیا نه
عجیبه دی مگرستا غلام
لټ په لټه یې کرله دنیا
غلام غواړي یو ستا خبرستا
اشنار اغی که وخت د آزمون
ږدي به سرخپل په سرستا، غلام
ورته وایي عالم بېکسیار
گني ځان خپل اکثرستا غلام.

لا هسې شاره او دا جر خوبونه کیسه د ژوند
خوبونه څه چې ویده شو، زه ته دواړه او دا جر
همدا نن راشه که تعبیر یې شي څو نه چې سبا
غواړه او دا جر خوبونه سبا بیا مال له خدایه
اشنا چې ته ماته یې دغه دوه ډالۍ راډالۍ
بانېه او بنسکه ولاړه او دا جر خوبونه پاس په
کارې لېونی خیال مې بیا د کوم سمندر تل ته
دغه د زړه خونه ویجاړه او دا جر خوبونه
ورته به د چا؟ د بېکسیار له مرگه وروسته

د گرېوانه څيرې ريتاره او دا جر خوبونه

مدام بيا را په ياد شوې خوب مې و تنبته لکه
و تنبته د زړه په کلي مې اباد شوې خوب مې

بېگا نسکور چې په هوجره کې پروت ستا خيال راسره
هېواد شوې خوب مې و تنبته د چا وطن، د چا

قسمته؟ کوم ماشومتوب، کوم زلميتوب، کومه ځواني
زما ژوندونه څه برباد شوې خوب مې و تنبته

او نه پرڅه اشنا نه پسرلی شوې، نه گلونه
تر خوا مې تېر لکه د باد شوې خوب مې و تنبته

د مينې لومه کې وم خوښ بېکسيار دومره د يار
و تنبته چا غماز ووي چې ازاد شوې خوب مې

ملگرو خدايزده چېرې ځي دا شاره قافله
په شا او دا ولاړه قافله دا هر گام را

جوړېږي سره هيڅ نه په انجام يې رب خبر؟
زمانه او زموږ شواره قافله دا چسته

اختر چې تېر شو ووله نکريزې په دېوال
که مل نه شوې نو بيا غواره قافله دا نن يې

په ژبه برکت يې شه، شکرې شه، شه گورې
چا ويل وختي نن سهار لاره قافله دا

وطن يارانو بېکسيار بيا غر جگ کړی د
سبا به روانېرو نيسو واره قافله

په والله ياد پرې هسې خو تل مې تر حد تېره
نن شپه تر هرې شپې مې ډېره په والله ياد پرې

ورځو، ته په مياشتو، په کلونو لارې ته خو په
ياد پرې اشنا په کلي کې چاپېره په والله

مينې عجبه معما يې زه له ځان درکې ورک
هېره په والله ياد پرې څومره چې غواړم دې کړم

رقيب په ډک محفل کې و پوښتم ياد پرې درته؟
شرم او نه وېره په والله ياد پرې نه له چا

سبا شاعران وايي دې نغمې د وخت چې ياد پرې
ته بېکسياره! ساندي شمېره په والله ياد پرې

قيمار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند ورځم وهم
ژوند زه ازمويم يو وار ساقې، قيمار- قيمار د

هغه توبې، تسپې يو وخت وو، اشنا تېر شو لار
قيمار- قيمار د ژوند اوس مې ما بنام سهار ساقې،
پخوا به وخت نا وخت بې سده، يا بې موډ كله؟
بیمار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند کړم د زرگي
! اشنا په خېر د خوب شي را په ياد، يو نا اشنا
او نن سبا مې يار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند
خداير و خوداسې نه؟ مفلس خوشال وم په هجران،
لکه چې کړمه خوار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند
گوندي نشه، راته د ټول ژوندون ما وې که شي
کړ را سېوا خمار ساقې، قيمار- قيمار د ژوند
د ژوند له بېکسيار، هسې بې خای اسره تمه
ژوند چې کړ ژوندی په دار ساقې، قيمار- قيمار د
واخيست د اساسې قانون لويې جرگې ته چې له پښتو يې د ملي ژبې هويت

څه عجيبه ديمو کراسي له خلکو ژبه اخلي
ورنه په څنگه سره تبه اخلي اقرار د مرگ
ننگ او پښتو او وطن ټول يې اوس له واکه وتي
زمانې سيلی نور څه له پښتانه به اخلي د
کړي داسې جرگې کارمل، مسعود، رباني ډېرې
والله که نن سبا يې نوم هم څوک په خوله به اخلي
دې وطن خادم او مشر څوک به راځي يو وخت د
گوتې، امضاوې نه د دغه ولس زړه به اخلي

نه بېكسياره! دا د وخت غلامان څوك يې مني
اخلي؟ دوى وركوي به چاته څه او له چا څه به

شېخه شپه دې نور هوده را باندي کار نه کوي
کره بې هوده را باندي کار نه کوي مسلې مه
دومره د وخت ترخو- ترخو کې شوم په وار واري ډوب
چې د ساقې د لاس باده را باندي کار نه کوي
د يار ادا به چې وژلمه قدم په قدم
خومره تېرېزي چې موده را باندي کار نه کوي
سترگو بن ته وړې نظر مې نېغ ترې وځي، ځي د
اوس د اشناد مخ پرده را باندي کار نه کوي
ډزې چې خومره يې وس پنبېماني دې اوس کوي
زما په ټينگه اراده را باندي کار نه کوي
د ظلم کې کمې مه راوړه ته دې اشناپه حد
حوصله وي به دا چې ده را باندي کار نه کوي
بېكسياره! د زړه شاړ سپرلي نه دمه وتې نور
نه کوي اوس که وخت کوږ ځي، که سيده را باندي کار

د وخت له سترگو نه پنا يم د خپل سيوري شاته
کله باچا يم د خپل سيوري شاته کله غلام
د بوډۍ ټال مې مېلمه کړې د سپوږمۍ درشل ته

ستا د بنايست رنگونه بنايم د خپل سيوري شاته

غاړه، نو باد به څه کم شين هسک، زېږی لمر، سمندر
شاته د خدای په داد باندي رضايم د خپل سيوري

ستاسو د کلي او ازې په ما څه کار نه لري
خپل سيوري شاته زه له مودو څخه رسوايم د

د بي خودی اوږدې مزلي خلکه نه شي تنها
بيايم د خپل سيوري شاته دا حل اشنا راسره

د غږ غږو لکه د نورو بېکسياره! نه يم
وريتي غزلي وایم د خپل سيوري شاته يو څو

يې چې مې خيال ته راځي دا ته د کومو غرونو شور
راځي تصور، یاد، خوب، که انځور يې چې مې خيال ته

رنگه گودره د مالت په پته پوه دي نه شوم
چې مې خيال ته راځي تسل د مينې، که پېغور يې

د يار ديدنه پر څه پر څه ورېدي چې په ما
سري اوړي چې مې خيال ته راځي اوس خورسا د

وخته د بي خوديو فصل شين چې دي په غېږه
هغه شپې لارې اوس څه نور يې چې مې خيال ته راځي

قسمته ته چې مل له تيارو د بېكسيار توره
راځي لا خو هماغسي تک توريې چې مې خيال ته

راشي پر زړه راته اور بل، بېرته واپس شي په شا
ور پام چې لکه غل، بېرته واپس شي په شا زما

راولم د زړه تر کوره يې په خومره منتو
يمه حيران چې په څه چل، بېرته واپس شي په شا

وي يو خو شپې راسره د اشنا غم راشي د پره
راسره روږدی کړي اجل بېرته واپس شي په شا

ارگ کې مېشته دا درسره ياد کې سته د دوه شپو
شا په مور چې چا کړی يرغل، بېرته واپس شي په

د بېكسيار د زړه پولې به خامخا شي پو چې
واپس شي په شا که د غمو کاروان يو پل، بېرته

ناست د شپو په جېل کې گيريمه، شو گير وهلی
مودې وشوې په ويريمه، شو گير وهلی ناست

څه ژوندون نه مرمه، نه رغېرمه، عجيبه
تپي په داسې تيريمه، شو گير وهلی ناست

په ما باندي سپڅه لږ خياله د اشنا خو ، زړه
ښه وينې مې اسيريمه ، شوگير وهلی ناست

په سرتوره دي ښېرې دا چا راپسې کړي
د چا د خوب تعبیريمه ، شوگير وهلی ناست

اشنا ځانته د خيال يو امارت جوړ کړی مې
په خپله يې اميريمه ، شوگير وهلی ناست

پر ميدانی يم بېکسيار بې نوم نښان يو خر
ناست د سوات يم ، نه د ديريمه ، شوگير وهلی

دغه ارمان چې بخت به لاس يوه شېبه راکوي
ژوند احساس يوه شېبه راکوي په مړي ژوند د

ویره يې دا چې ميخانه په بله وانه روي
فرصت چې د گيلاس يوه شېبه راکوي ساقي

تفريق ژوندون او مرگ مې سره څو - څو واره جمع ،
حاصل يې فکر او قياس يوه شېبه راکوي

يې مخکې درومم غليم زما چم کې په اس سپورزه
لکه ماشوم قيضه د اس يوه شېبه راکوي

په چينغو - چينغو يې وې پرخه په خاورو ډوبېده
"گلان مهلت پر تندي پاس يوه شېبه راکوي"

بېكسياره! خود به هجر- هجر زما غزلي
راكوي بل خه ته وخت كله و سواس يوه شپبه

ستوري چاپېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه
وېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه له شپې خه

كرلې رقيبېه تا چې مې په برخه توري شپې
اوس طالع شمېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

گوره ساقې چې نه كړې نن مې له جامه بېنوا
په مفت مه پېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

به مې شاهده وي ضرور چې آگا د شهادت
ولاړه له زوره، زېره مې سپوږمۍ راته په سر

نن سبالا ډېره را ياده وې دا چا ملگرو؟
سپوږمۍ راته په سر ولاړه محبوبه هېره مې

تل كې يې ډېرې د غم لړې خو ستا مينه اشنا
برسېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه د زړه

يار زه چې راتلم بېگا په ټوله لار، له چمه د
تر پوري نېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

ژوندون سپوږمۍ گڼله هغه چې ما به تل د خپل

ياد پڙي ڊڀره مڀ سپوڙمي راته په سر ولاړه

هغه وختونه چې کرم خيال کي راتېر بېکسيار تېر
ولاړه تر سترگو تېره مڀ سپوڙمي راته په سر

زړه وايي ياره په سر واپوه يوه پيال له زار
سر واپوه يوه پيال له زار مخکي تر داره په
نه د يار شونډو، نه د وخت تر لېمو ورسېدي
خواره په سر واپوه يوه پيال له زار تور بخته
شېخه تر خو به تل خپه- خپه بې واکه گرځي؟
زړه بيماره په سر واپوه يوه پيال له زار په
شهيد د ژوند په هره لوبشت، په هر قدم- قدم
په مرگ انکاره په سر واپوه يوه پيال له زار
درنه پښتونه لارل چې کور او گور او پښتو ټول
اوس له ناچاره په سر واپوه يوه پيال له زار
کړلېچونو نه لږ غاړي ته شه اور- اور سوچونو،
د ژوند خماره په سر واپوه يوه پيال له زار
سوداوي د يار غم سړي عاصي- عاصي کا د ځان
نور بېکسياره! په سر واپوه يوه پيال له زار

زموږ د چم په لاره، د الوچو ونه نن
خوارو بچو ونه نن د مساپرو، سترو،
څنگه د مرگ غېږه کي، خوره وره پرته وه

ويشتي په تمانچو ونه نن لکه کوم چا چې

په وچو خسو حساب، چې شوه له ځمکې نه پرې
ټولي را جلا، شوه د باغچو ونه نن له شنه

زړه هغه ټيټي بناخ ته يې، کوم- کوم ماشوم به په
او يادوي به خدايزو د چا، چوچو ونه نن

سترگي بوډا بېگايي تن وراره، يوه شين
د درد مزې به گوري، د تبرچو ونه نن

هر دم مې کور کې خلی هر دم مې زړه کې قلم،
را ننوتې لکه له درېچو ونه نن

شو، سپين سره گلان به راوړي ما وې چې بيا سپرلی
د الوچو په تمه په کرلېچو ونه نن

اوبنکې ورکړې، د بېکسانو ياره تا خو گوټ
نن هر خو که نه شوه را شنه ستا په سوچو ونه

بېکسيار وچ لرگي کې د شعر وړم نغارم
ونه نن د زړو هنداره کې يې، ږدم په تاخچو

اشنا بې تا د ژوندون مل مې کله بل کېدی شي
يې د زړه غل مې کله بل کېدی شي ته چې منکر

گام حسنه! دا ته يې چې مې څارې ټول ژوندون گام په
داسې آگاهه هر يو پل مې کله بل کېدی شي

لوېديزه راغلم بڼکلي مې و څارل ختيز نه تر
ستا نوم په زړه لیک چې اول مې کله بل کېدی شي

نیم نظر لوگی که نه ده ښاره ځواني دا ستا په
شي د ژوند په لويه لار اجل مې کله بل کېدی

منکر به لیکه د بطلان چې پرې را کاږي سبا
کېدی شي هغه به وي همدا غزل مې کله بل

اقتدا مینې پسې کړې بېکسیار د عمر
بل کېدی شي د لمر په لوري دا منزل مې کله

شي تيارې به تېرې، شپې سبا شي وار خطا چې نه
ستوري، سپوږمۍ، لمر به د تا شي وار خطا چې نه شي

امودو-مودو نه مېشته خياله د قاف په لړو کې
د بنا پېرو ډلې به راشي وار خطا چې نه شي

کایناتو د وجود کې چې په مینه قایل په
شي سترگې د زړه به دې رها شي وار خطا چې نه

د وخت تيارو کې ورک پښتونه شم لوگی-لوگی دې
وار خطا چې نه شي کله به تللی دور بیا شي

ته بېكسياره! نغاري د حق رسا غږوه
شي وار خطا چې نه شي لښكر د ظلم به په شا

نه وايي رنخور وختونه دي په ظلم باندي هيڅ
ويده بختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي
ووبه د تېري مخالف پخوا په تخت به چې ناست
اوس څه تختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي
لباسو په جامو اوس وينې نه نښلي د سپين
وايي بدل رختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه
د انسانيت جوړښت کې عدل يو خپرکي چې وو
باندي هيڅ نه وايي اوس نور ساختونه دي په ظلم
نړۍ يې وينې بېكسياره! چې د زړه په کور دي
انداختونه دي په ظلم باندي هيڅ نه وايي تل

ياد شوي ياره کور دي ودان څنگه تنها وم ته را
ودان خیر که زه ښکار شوم ته صياد شوي ياره کور دي
رانه دي لري خوري دورې کړې د سترې ژوندون

شوي ياره كور دې ودان د زرگي درمند ته مې باد

خلک دې وايي خه چې وايي اشنا وايي دې نو
مقتول او که جلاد شوي ياره كور دې ودان ته که

څنگه؟ ما وې بې تا به دا وختونه تېروم زه
راته د ټول ژوندون مراد شوي ياره كور دې ودان

رغېږي دا يې خپل نصيب به بېكسيار مري او که
ودان ته يې پيغام د زنده باد شوي ياره كور دې

گل د گلاب بوی د سنځلې
(ولې قد د چنار سيوری د

هم چې خواني او هم مستي وي
خوب مزه کا په مت د بنکلي

مه، راباندې غږ کړه را گوره
کړه مې اسير ولې مې ولې

هم ستا ياد وطن، اشنا زما
دواړه به څو که چېرې تللي

زه ملامت خو ته لېراشه
وينه وللي ده وينه چا په

درېغه پردو بېكسياره لوت کړای

خپلې څه به گيله کړي څوک له

سترگې دې را يادې شي له سترگو مې اور و اورې
شي له سترگو مې اور و اورې هيلې مې بربادې

مې و ايم چې لوگي شوای ځنې بيا بيا چې وربولي
زړه ته چې صيادې شي له سترگو مې اور و اورې

خاندي په شنه سپرلي څنگه تلوسې د ژوندون و
څرنگه نامرادې شي له سترگو مې اور و اورې

شاعري د اشنا سترگې مسرې پرې ليک کله وي
اورې کله بيا نقادې شي له سترگو مې اور و

وينم په بنادې چې څي د هسک پېغلې تر ږنگ گودر
سترگو مې اور و اورې وينم چې نابناده شي له

شين بيا بيا دې اقرار په سترگو بيا بيا دې انکار را
وخت په وخت جلا دې شي له سترگو مې اور و اورې

نه په ظلم کې بوش پلار دی د یزید په اصل
دا وینې د انسان څښل دغه کار د یزید
ځای، بېگا بل ځای، سبا بل ځای دا حملې نن یو
یزید بنسکار پږي چې مرگی ته یې تلوار دی د
ترلې یې ده ملا د ټول جهان د هضمېدو

يزيد يا مري به بشریت تمام يا واردی د
تر خو به وي د ظلم داسې توره تروږمې
يزيد د عدل لمربه وخبږي بخت خوار د
ختيزنه تر لوږد يزه پسې چيغې د جهاد
دی د يزيد د ژوند هر هر ساعت يې اوس په شمار
ملخ د زمانې داسې تر خو به وهي ترې؟
د يزيد مظلوم ولس يې وينو ته خمار دی
ډارن شاعران وايي به دا څوک داسې لگيا؟
يزيد سندرې د مرگ وايي بېکسيار دی د

بنه پوه يم راځي نه څه بې ځايه تلوسه مې ده
ريباره ورته وايه تلوسه مې ده ژر ورشه
هره تادي، هره بيړه وي د کار تر پيل پورې
څه عجب، څه بې پايه تلوسه مې ده مينه
نېغ يو ځل را وگوره د کور ستونه څه کوي؟
ستا تر ډوډی نه ستا تر چايه تلوسه مې ده نه
ته؟ کله زه کړکی ته شمه، کله زه هندارې
ځان ته چې بنه ځير شمه له ورايه تلوسه مې ده
هېر د خوب په شان يا خو واي راغلی اشنا، يا مې
نور مې صبر نه شي لويه خدايه تلوسه مې ده
کله وږم، کله خيال شي را کله دې ياد راشي،
ځای د اوسېدو دې راته بنايه تلوسه مې ده
نا آرام خاطر په هيڅ بل څه آرام نه شي نور مې
ده ستايه بېکسياره! بېکلي ستايه تلوسه مې

درېغه چې وای خو څه شراب اوس به نشه نشه وای
دومره اضطراب اوس به نشه نشه وای زه او دا
خراب که رقیب نه کړای په اپلتو زما وخت را
ولې به وای داسې خراب اوس به نشه نشه وای
څله تل؟ د اند پښنو ورمې زاهده ټکوي
کړمه اخته دې په عذاب اوس به نشه نشه وای
اوله بې سد درېغه محفل ته وای راغلی له
پروا به څه مې په جناب اوس به نشه نشه وای
مستي، هم لپونتوب وای اشنا هم چې ځواني، هم چې
خیر که د یار په مخ نقاب اوس به نشه نشه وای
بدرنگ نیمزالي ټول به اوس یو شانې راته ښکلي،
وای ولې به ښکلیو ته بېتاب اوس به نشه نشه
بېکسیار ولې به جنون ته ورځې شپې شمارلې؟
نشه وای که شاعري یې د شباب اوس به نشه

په بې اجله مرگي مړ شومه
شومه د رقیبانو مخکې پر

ما وې ساپي، ما وې باپر ټولوم
نه د ساپي نه د باپر شومه

ناوگي کې مې لښکر شو لوت په
ډېر گيله من له باجوړ شومه

رنگین سپرلی وم د اشنا خوا کي
په بېلتانه کي داسې خر شومه

ما وي ولس ته به پيغام وړمه
ماشومانو د پا پر شومه د
په تول د بوسو کي هم تېر نه شوم
شومه د ژوند اخور کي وچ کنگر

زه راوتم د يار ډولي راغله
بېرته دننه په انگر شومه

خودی په منزلو کي بند د بي
نه بېکسيار او نه اندر شومه

خنګه چې په ژوند د چا يقين وي مري به
خلک ژاري پرې او دی له خدا شين وي

گوريې غم لړلی فلسطين وي کور او
وي بل نو خوک کېدای شي دا به شيخ ياسين

قاردي لړ سوړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟
موړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟ په خوله مې

اشنا د سر په بیه کړه ستا گران دیدن غریب یم
نرخونه جوړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟

!خوک ساری بخته چې په کابل نه په زابل دې وي
ځان امیر کروړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟

کاله پخوا په شان اشنا مه چېره اوس مې د شل
لگي؟ فرق د ځوان، زوړ کړه د سبا ورځې څه پته

په مینه وایي دې تومت جوړه دنیا زرگيه
څه پته لگي؟ ته ځان نا جوړ کړه د سبا ورځې

خدا یزده؟ دغه ما بنام، دغه باران، دغه بنوروا بیا
غت پیاز را ووړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟

!ژوندون ټول کړه را ټول جانانه بې پای سوچونه د
دا یې نچوړ کړه د سبا ورځې څه پته لگي؟

اشنایی په پاس لږ ورشه نور دره و گوره د
لگي؟ سیل د سروړ کړه د سبا ورځې څه پته

اشنا ته ورکړه بېکسیاره! ځای په سرای د زرگي
سبا ورځې څه پته لگي؟ خوی د اکوړ (1) کړه د

يار را روان که وي را و به رسي
له خپل ځان که وي را و به رسي تېر

اشنا چې ته ماته يې وي چې راځم
که وي را و به رسي بې شکه ځوان

چا اورېدلی وو محفل کې جرس
رسي مل د کاروان که وي را و به

ما خو اشنا غوښته چې ويې لمانځم
رسي پاک مې ارمان که وي را و به

زما په داسې توره ورځ چې آگا
زما جانان که وي را و به رسي

!وطن بېکسيار کت لږ تم کړئ د بې
رسي پاتې ياران که وي را و به

زړگيه ستا دا کشالې، ژوندون به څنگه کېږي؟
چې پالې، ژوندون به څنگه کېږي؟ د مرگ دردونه

ليک دنيا ته ځان ثابتول غواړي په کابو نوم
زموږ ناچله قوالې ژوندون به څنگه کېږي؟

ځينې وينې ځبېښو موږ لا په يو بل لگوو خولي
موږ لا نه پېژنو پيالې، ژوندون به څنگه کېږي؟

د سمندر په تل کې لامبي، ناڅي خلک د ژوند
کېږي؟ زموره مړي وړي ويالي، ژوندون به څنگه

ته خو لري به بېکسياره! ډېري ډېري هيلي
ژوندون به څنگه کېږي؟ مېنه د زړه چې کنډوالي

واي درېغه ليدلي چې مې يار اوس به نشه نشه
ولې به واي داسې خمار اوس به نشه نشه واي
توبه ده ستا د انکار له بې سديو مې توبه
درېغه چې کړي دي اقرار اوس به نشه نشه واي
شم تر سهاره ژارم په خوب کې راشي چې را وينس
په وينه راغي که نگار اوس به نشه نشه واي
راغلي واي محل ته يو ځل د ژوندون باده که
کډې به بار واي د اغيار اوس به نشه نشه واي
چې لږ خبر دي د راتلو راتللاي هسې اشنا
واي ژوند به مې ولې سور انگار اوس به نشه نشه
دا خود عقل دسيسې دي زه يې ټينگ ترلي
نشه واي زما په وس که څه اختيار اوس به نشه
د بېکسيار يورپ ځواني خزانو ولوتله
نشه واي سپرلي راغلي که يو وار اوس به نشه

لاس کي يې لور پروت په ولي پري دي
لوگري جيني وري دي زره رانه

خيال د خيالوري مې مل شوي چې
دي مانه پردي شوي خپل هر غري

بار مې د ژوندون مې مدام په سر
دي لاس راگره اشنا زرگي مې ستري

وينه تري د چم خبرو و خوړه
ستا پردېس شاعر چې لکه مې دي

بېکسيار که خوک د عشق په تور وژني
دي وژني دي نو دغه کار يې کړي

لاره دومره نه ده رسېدو ته دي که نيت کړي
سپوږمې کي ځنگېدو ته دي که نيت کړي لېڅو د

خو به لوغړن گرځم اشنا زه بې له تا داسې؟
ومي سپڅه راشه لوگېدو ته دي که نيت کړي

سوبه هر مقام هوډ داسې وسله ده چې نصيب يې
زهر هم خواږه شي گوټېدو ته دي که نيت کړي

اشنا ټولي ته د مينو خو ډېر راشي په خير
سرنه د زره سره تېرېدو ته دي که نيت کړي

په ژوندون چې خپه نه کړې بېکسياره! خان خنده
کړی خپله به زهيري ژرېدو ته دې که نیت

د خپل تقدیر په فیصله کې به څوک څه ووايي؟
نه چې څوک، گيله کې به څوک څه ووايي؟ اوري يې
يوه خوا ظلم دی چې کېږي بله خوا بې وسي
د ژوند په داسې مرحله کې به څوک څه ووايي؟
غېر را معلوم نه يې لار به چې، نه منزل او نه يې
په بې جرسه قافله کې به څوک څه ووايي؟
څوک زموره تر منځ؟ خدايزده که دا ځلې جرگه شي
د مرگ او ژوند په مسله کې به څوک څه ووايي؟
چې خبروي او مني يې له زړه يوم البدتر نه
نو د وختونو سلسله کې به څوک څه ووايي؟
نه ده چې له وخت سره بدلېږي هر وخت کرزی خو
ووايي؟ د احمد شاه بابا شمله کې به څوک څه
څنگه په پټه خوله دې تېرې کړې نادودې د وخت
څوک څه ووايي؟ ستا بېکسياره! حوصله کې به

شوه دغه چا وي د تربرونو وينه توی
خورم قسم د سکه ورونو وينه توی شوه

مخې ميندې بورې، خویندې ورارې شوې له
د بچو او د پلرونو وینه توی شوه

نا انسانو پرې گوزار بې شمار بمونه
د دې ځمکې، د دې غرونو وینه توی شوه

دې دا ژوندي چې دا په هېڅ هم حساب نه
بې حساب د سرونو وینه توی شوه

کړې د بانډو، درو، د کلیو څه حساب
د بسته بسته بنارونو وینه توی شوه
شوې تری تمې گورگورې او ممانې
څپرېو، چنارونو وینه توی شوه د

آفرین بې په همت وایه جلاده
وارونو وینه توی شوه د دې خلکو په

ټوله شپه شپې قتلول سپورمې او ستوري
سهارونو وینه توی شوه سپېده داغ د

ما کاته ورته زامنو پلار په دار کړ
د ترونو وینه توی شوه د ورېرو په لاس

ټوله پته بېکسپاره! یوالله ته
نهرونو وینه توی شوه په ویالو او په

لاس سودا د ياره سره گرځي مې احساس لاس په
د بېلتانه غم رانه وړي دي حواس لاس په لاس

والوتله بې اعتباره زمانه شوه حيا
اشنا محفل کې له ساقې غواړي گيلاس لاس په لاس

احوالونه مې د صبر دروړل ريبار که خومره
را و دې نه لېږه اشنا کله شاباس لاس په لاس

هر چا سره تل بڼه دي خو و پرېږم اشنا بڼه له
لاس نه چې ملگري درسره شي څوک بې پاس لاس په

اشنا هواره کې آرام ته مو څوک کله پرېږدي؟
ته پاس لاس په لاس درځه چې و خپڅو دي تورو غرو

اما لاد ميني بېکسياره! نوم اخيستی نه و
تومتونه او وسواس لاس په لاس راپسې راغلل

لکه چا بڼه چې په ژپا تش کړی
هسې مې زړه نن په اشنا تش کړی

تر سبا وونه يې سلگۍ وهلې
ميدان چا تش کړی وې يې د ميني

يو وخت چې مالا مال د يار له مخه
غلا تش کړی د زړگي کور مې چا په

له بې کسی نه غاړې، غرونه ژاړي
کړی مرگي وطن مې لا په لا تش

اوس پکې بې له مینې بل څه نشته
کړی دوکان د ژوند مې له سودا تش

وخت بېکسیار هسې پرې غل و نیوه
کړی د زمانې جیب چا پخوا تش.

ستا که د تللي پېغلتوب هواله سره نه ځي
يو خوب هواله سره نه ځي زما ليدلي د

زه تورو خاورو سره خاورې شوم په ځوانه ځوانۍ
د مستۍ او يا غيتوب هواله سره نه ځي ستا

باسي رقيب که ستا سودا په زوره مې له سره
د چا د مخ خت په پر سوب هواله سره نه ځي

مې له يو مخې توی زيره مې سپينه شوه غابونه
اوس مې لا هم د زلميتوب هواله سره نه ځي

خلک وايي اشنا مه يادوه څومره ساده دي
له لېوني د لېونتوب هواله سره نه ځي

کرم جنتي اوبه هواد يورپ بېکسیار څه

خې نه د ترنک او نه د ژوب هوا له سره نه

را روان په ملک چنگېز دی اسمان ورپېخ دی
خېز دی اسمان ورپېخ دی د مظلومو جست و
بنکته ځمکه ده چې چوي له هيبته
اسمان ورپېخ دی باران اوري او بنه تېز دی
همدانن چا وې ورځي چې بغداد چور کا
اسمان ورپېخ دی امریکه ده او انگرېز دی
باد د کرکې دی چې لگي په هر لوري
اسمان ورپېخ دی سيلی لوت د بخت پالېز دی
شپه خو شپه ده، سپينه ورځ هم تورې لري
اسمان ورپېخ دی له رڼا نه ژوند پرهېز دی
خو نیمزالي په تياره ما بنام اوبه وري
اسمان ورپېخ دی گونگوسی يې په کارېز دی
بېکسياره! بنکلي شنه له خندا نه شوه
ورپېخ دی بس همدغه يې اغېز دی اسمان

د ژوند په تمه د تابوت په غېږ کې شپې اړوم
خاکي شور ته د سکوت په غېږ کې شپې اړوم يو
کار نه لري د ژوند سرې، تودې اوس هېش راباندې
د بې خودی د کاني بوت په غېږ کې شپې اړوم

ما چي کله شک به کاوه د بېلتانه په راتگ
شک مې باور شو د ثبوت په غېږ کې شپې اړوم
بدمستیو، عیش او نوش به مې چا دروغ ویلي د
هسې د قوت او لایموت په غېږ کې شپې اړوم
له خلکو تښتم چې مرغانو په شان ونو ته هم
شپې اړوم کله سنځلې کله توت په غېږ کې

دلته چې هر غدار راځي ځان کړي بزرگ د زمان
وايي د طاغوت په غېږ کې شپې اړوم ولس مې
په زړه مې اوري بېکسیاره! افغاني سید تل
زه که دمشق که د بېروت په غېږ کې شپې اړوم
څوک به حضرت داود اوس به طالوت شي راته څوک،
اړوم ملگرو! گورئ د جالوت په غېږ کې شپې

د سپېده داغ غېږ کې یوه غېږه وربخ
نه ستوري او نه لمر رانکاره نه سباوون ښکاري
شان نن هم د تېرو څو کلونو په

مړه يو په ځان باندې ډيوې بلوو
ډيوې بلوو په خپل ارمان باندې

د يار بنکالو مو اورېدلې نه وي
بلوو په تش گومان باندې ډيوې

ستا منزلونه رانه پاتې اشنا
بلوو په لوت کاروان باندې ډيوې

مور چې سرتوره، پلار چې وژني راته
بلوو مور هغه ځوان باندې ډيوې

تر تورو لرو مو نظر نه رسي
بلوو په شنه اسمان باندې ډيوې

زموږ له خپلې نافهمۍ مرور
بلوو په شته جانان باندې ډيوې

افغانستان لکه پردی کور سوځو
په خراسان باندې ډيوې بلوو

بېکسيار يو امريکن او يوروس زه
بلوو تباه افغان باندې ډيوې

مانبام راخورد غره پرولو دی
دی وخت د توبې د ماتولو

پرورد گاره ته یې وینې
دی بېکسیار کله د بښلو

مینې سترې مه شې ښه شوه چې بیا راغلي
مه شې ښه شوه چې بیا راغلي ته نیمگرې
زه پردی همداسې ښه یم، نا اشنا ته
ښه شوه چې بیا راغلي ما هیڅ کرې مه شې
همدا زه یمه چې وینې وینې پروت یم
چې بیا راغلي حیرت وړې مه شې ښه شوه
ستا گیلې، ښپراوې ماته په سر سترگو
بیا راغلي خود شخړې مه شې ښه شوه چې
انجمن د وصل، هجر او د اور کې
راغلي خدا یزو غړې مه شې ښه شوه چې بیا
تلوسه ښه یې وژلای دې څوک نه شي
راغلي چې وگرې مه شې ښه شوه چې بیا
بېکسیار ته دې رڼې چې اوبه نه شوې
راغلي اوبه خړې مه شې ښه شوه چې بیا

حسن بي نظر سره غرض لاره
غرض لاره سم بي د زړه سر سره

يه کنگلي هوډه! چې وي داسې سست
لاره ولي دي بيا لمر سره غرض

نه منم زه دا چې سپي دي و داړي
لاره خوار که د چا ورسره غرض

وخت ته که تېره توره په لاس نه وای
لاره ما به څه له سپر سره غرض

مينې بي گونا کرم بېکسيار اسير
لاره ما کله دي شر سره غرض

تپي-تپي يم په پرهر مې مالگې مه دوروه
زړه سر مې مالگې مه دوروه په وينې-وينې د

بس دی چې خاورې دي يادونو کرم له خاورو سره
په سوري-سوري ځيگر مې مالگې مه دوروه نور

سيليو د روح خرمن مې رانه کنبلي د بېلتون
په بي خرمنې خوار بشر مې مالگې مه دوروه

چې څومره دي وس په تېرو تورو غوڅوه مې تن
اشنا احساس باندي اکثر مې مالگې مه دوروه

دې ډوب شي که بختونه را وینس وخته تختونه به
په بنکاري ویشتي مات وزر مې مالگې مه دوپوه

تخیل تلې مې پرې-پرې په هیندارود وخت د
دوپوه نور بېکسیاره! په گذر مې مالگې مه

داسې په منډه چې روان یم خم د لمر کلي ته
نه په بل او نه په خان یم خم د لمر کلي ته چې

کومه اسره؟ بس په توکل به ور رسېږم نور مې
زه د ناهیلو یو کاروان یم خم د لمر کلي ته

وژنونه یم ستړی-ستړی تر بور گلو یو، ورور
د یویشتم قرن افغان یم خم د لمر کلي ته

سپوږمې، ستوری او سپین سپېده داغ اوسې مدام راکې
کلي ته خائنه په خپله یو جهان یم خم د لمر

د یورپ تورو ور پخو و خوږمه دوه لسیزې
خم د لمر کلي ته ډېر په ارمان د شنه اسمان یم

نظر او فکر، تخیل مې بېکسیاره! گډه وډ
گرېوان یم خم د لمر کلي ته سوچ سره تل لاس او

نه وه تېره شپه چې مې غزل ته شيمه
په قسم چې مې مزل ته شيمه نه وه

ډېرې ارادې راتلې د لريو لارو
خو زما غريب يو پل ته شيمه نه وه

"درشي چې غوتې پسې وهې په لاس به"
د ملگرو ژور تل ته شيمه نه وه

راغلم دا خو تا وم رابللی چې زه
خو زما گوره محل ته شيمه نه وه

د اشنا بلا يادونه مېلما نه مې
مرگ زړه، زما اجل ته شيمه نه وه د

بېکسياره! ما وې گوندي پښتون واورې
قاتل چې مې بدل ته شيمه نه وه له

کله کله کتل ماته محفل کې اشنا کله
رقيب اشنا ته خو پخپله کله کله کتل

هم بل خوانه کتای زه وایم بې له ما بې کله
دنیا غوسه ده چې بې خله کله کله کتل

اسمان کي ڇهه د ستورو اتني هغه ما بنام به شنه
جانان او ما چي يو تر بله کله کله کتل

ديدار لره پيدا دي خوشال بنه ويلي سترگي
کتل در بغه چي ژوند مي تل تر تله کله کله

په بپکسيار باندي بي هم پپرزو کوه وخت ناوخت
کله کتل د تخيل د شاري گله کله

دي خير دي که مخ بي بل رنگ سترگي خوي بي ستا غوندي
په دي به څه کوو جنگ سترگي خوي بي ستا غوندي دي
بي نه يم خبر په اصل، نسل، قبيله باندي
بنايي له ځايه پرنک سترگي خوي بي ستا غوندي دي
کمييس به نه بي په تن منم د سري بنارسي
نه بي په غاره لونگ سترگي خوي بي ستا غوندي دي
خوي بي شپه- شپه را اوري په زړه ماته وعده
دي و دي شي و کوي ننگ سترگي خوي بي ستا غوندي
زه بي پيالو ته نه، ديدن ته د ساقبي ورروان
ستا غوندي دي چي ميخانه مي قلنگ سترگي خوي بي
څوک نا اشنا راته مودو نه د خيال لاري څاري
سترگي خوي بي ستا غوندي دي راته په زړه وهي چنگ
!بپکسيار دومره ډېر خطا هم اشنا نه دي وتي
در چي ملنگ سترگي خوي بي ستا غوندي دي د چا د

ته شه الهام واخلم که نه؟ له سترگو دې غزل
ساقی ستا اجازه ده چې بل جام واخلم که نه؟

په دې گواه دی چې راځې خو وپش دی نن زړگی
نه؟ گودر، زه مازیگر او که ما بنام واخلم که

سرتېر له ننگ او نومه راته وایې هر اشنا
نام واخلم که نه؟ حیران یم چې رخصت له ننگ او

دا هسې یو هوس دی یو ارمان پوره کوم
خدا یزده چې آرام واخلم که نه؟ وصال کې به هم

راوي زما زموللي یې سپرلي کې ډېر گلان
اوس یې هم په سرو سترگو سلام واخلم که نه؟ لا

په سر بې شکه بېکسیاره! چې له بخته لاس
په سوچ کې یم چې وخت خأنته غلام واخلم که نه؟

وايمه ولا چې زه مين په سپوږمۍ درواغ نه
سپوږمۍ خدايزده چې دا خويمه پلا چې زه مين په
د بنکالو پلونه مې دغه رانه ستوري، چې گوري
مين په سپوږمۍ ژر به ور رسم انشالا چې زه
دا يې اوله ورځ، مياشت نه، نه يې لومړۍ کليزه
چې زه مين په سپوږمۍ کلونه واوښتل بلا

شکر چې نه د چا ناموس، نه ننگ حیا، خور او لور
برالا چې زه مین په سپوږمۍ چيغې وهمه
لیلا مجنون تللي د مینې په نوم لار خو نشته
ورحم په بسم الله چې زه مین په سپوږمۍ زه به
خارم نه د چا ور، نه د چا بام، نه د چا لوري
نه چاته گورمه په غلا چې زه مین په سپوږمۍ
واوښتلي چې پرې اوښتی بېکسیاره! نه وې
اوس نو توکل مې په مولا چې زه مین په سپوږمۍ

چې بیا را مخ شو، بیا گيله مې په سر و اوښته یار
واوښته صبر مې تم نه شو حوصله مې په سر
ته د خیال نیمزالي وږمې ټول عمر تازه اوسې
ولوله مې په سر و اوښته دا خو ستا له بخته
داسې د غفلت په خوب ویده وم ټینگ په نیمه لار
باندي خته تله قافله مې په سر و اوښته ما
ټینگ کړی له مودو مې چې د نه درتلو قسم و
مینه ټکنی شوه فیصله مې په سر و اوښته
هغې ورځې زه بېکسیار داسې لپونی شوم له
ډکه چې له خیال د یار پیاله مې په سر و اوښته

پياله د چاله سترگو ډکه نن مې
په زړه گيله د چاله سترگو ډکه
شرمېدمه ورنه ما ور کاته خو
سپوږمې چې تله د چاله سترگو ډکه
بڼو دواړه يادېږي مې جرگه د
او فيصله د چاله سترگو ډکه
ړوند په کلو چې پسې کال کې کله
د چاله سترگو ډکه شېبه ايله
چا ور کتلي به وي ډېر ور پسې
چې قافله د چاله سترگو ډکه
سر په اوږه يې بېکسيار ته ايښی
ډکه لايې شمله د چاله سترگو

شوله د وصل شپه په دار چې ستوري يو-يو پنا
تورو غرو مې لار چې ستوري يو-يو پنا -په تورو

شپه راغلي نه وه لاره تېره شوله دا څنگه
زما سپوږمې ته انتظار چې ستوري يو-يو پنا

خړو خړو ورېخو کې ډوب شين اسمان، سپينه سپوږمې
لمنه ټوله د بهار چې ستوري يو-يو پنا

هومره هم نه وي وهي سترگې مدام ورته مې خيال
پنا د نندارې يې نن خمار چې ستوري يو-يو

تل خاطر و ته د يادونو غمازي مې کوي
ستوري يو- يو پنا اشنا مېلمه په ژوند يو وار چې

وخت هسې هم نه ده چې ياد پرې تل رڼاوې د
هغه شېبه هم يو يادگار چې ستوري يو- يو پنا

پنا تل ستوريو ته شمه بېکس چې بېکسيار وړم
خداى مې دې نه کړي هسې خوار چې ستوري يو- يو پنا

بې نشته چې په ورو- ورو الاهو بې ويده اشنا
پنا څنگه به خوب وړي بېکسيار چې ستوري يو- يو

د بنمن بنه دې چې وهي دې په مغزي
درته اغزي تر هغه دوست چې کړي

تر کوټه سپي زار رسا په سرې دانگي
تازي نه په چم چم کې دارنه د

له خدايه نه چې ، له بنده څه پټه؟
پټه؟ زما په شان د شرمنده څه

که د جهان عطرونه وشيندې پرې
پټه؟ بوى به بې لگي د گنده څه

زما ايمان دى چې ظالم به پر شي
پته؟ ساتم به ټينگه عقیده څه

قسم په خدای چې را یاد پرې مدام
پته؟ بنکلي! له تا مې څه پرده، څه

يم حرامخور که شرابخور، يم ځانته
پته؟ کوم له چانه به سجده څه

بېکسيار نيت د غزل نه وو کړی
پته؟ اشنا له تا مې اراده څه

ژوند هينداره، که شپشه ده مينې ته يې
ده مينې ته يې بې سدي ده که نشه

غره ته گورمه، که ستوري، که سپوږمۍ ته
مينې ته يې څه عجبه تماشه ده

تن مې بند - بند که ورتېري په مړه اور کې
ده مينې ته يې که په زړه مې پلوشه

مينې ته يې چې دې قيس په غرو رغو کړ
ده مينې ته يې د فرهاد په لاس تېشه

بېکسيار يې گومارلی چې به ليکي
ته يې شاعري که څه پېشه ده مينې

سپوږمۍ څومره نېکمرغه يې څه لاره دې رڼا
درکې غلانه، هره چاره دې رڼا ذره هم

اوږد د ژوند تيارې کړکۍ ته لاس زما دې چې را
د زړه تياره جونگره کړه له واره دې رڼا

تانه يې څه زده؟ د ځمکې روند مخلوق درېغه له
درې، بانډې او کلي ټول له بناره دې رڼا

ماشومان ستا په ارمان بې شکه به د کلي
گودردې، مازيگر دې او شوياره دې رڼا

لره ستوري تل دوا کړي بېکسيار رانه دې رب
رڼا شه غېږه دې څو چنده او بې شماره دې

ويده په خوب کې بيا- بيا چای دموم
د چا چای دموم چې وينس په خيال کې

څوک به راځي گوندي عمرونو نه پس
دموم شېبه- شېبه چې لگيا چای

سترگې گندلې مې په وره کې د کور
دموم په پخلنځي کې بسيا چای

ما خو نظريي لاج کړي نه دی
دموم د زرگي سرته به لاجای

مجلسي یار که یو وار رب راولي
دموم زه به سهار او بېگا جای

لکه کوچیانو چې اور بل سپوږمۍ ته
دموم چاپېره ستوري، رڼا، جای

ما بېکسيار وې د زړه غوښې ورکړم
دموم خود اشنا چې سلا جای

ژوند

ژوند يانې څه؟

ژوند يانې باد کې سفر

يانې باران کې منزل

په سپيده داغ کې راوینس

. په سره غرمه کې ويده

کله لرمې زړه ماتېږي

کله برمې زړه ماتېږي

بنکلیو په اسره کې وي د
چې اکثر مې زړه ماتېږي

دی بمبارد په توره بوړه
غر مې زړه ماتېږي لکه

لور په لور نارې د هجر
ماتېږي سر په سر مې زړه

یار چې مړه-مړه گوري نور څه؟

برابر مې زړه ماتېږي
بېلتانه تل د اشنا په
ناخبر مې زړه ماتېږي

په دیدن پسې ملنگ یم
ماتېږي په هرور مې زړه

بېکسیار مین په مینه
ماتېږي او په شر مې زړه

چې چېرې به یې بیایې دا نیمگړې برخه خواره

د ژوند او مرگ جگړې ته نېغ ورووت سمد واره
په پرونده لاره گردونه یې له پلونو نه خاته

له دغه كلي دغه خلكو لاره مرور شو
پام كړه بېكسياره غرونه پسې ډېر كېدل چې

زه؟ زه څه خبر چې سمندر په شان ستا زوی ومه
ما خو گڼله چې پیدا همداسې لوی ومه زه

ناوخته راغی د احساس ډېر یم احسانمند چې لږ
زما سينه خويو ډک جام دی اوس به توی ومه زه

مور څه او مورنۍ مينه څه؟ ماته څه پته چې
زه خو کاکه ومه په هر څه - هر څه پوی ومه زه

به ادا دي مورې خدايزده خو کونښن به کوم حق
زه که د پښتو ادب په بڼې کې سخنگوی ومه

د چاله زړه دوعا ساتلی بېكسيار یم ضرور
ومه زه گڼې بټۍ کې د حالاتو به لوی

خاونده بيا سپرلی شو گودر لارې مې یاد پږي
ترې ايله واوره شويارې مې یاد پږي الوتې
ټول د كلي هغه بر سر ته شينشوبو کې غاټول،
ويالې ډډ ته د توتو د باغ بارې مې یاد پږي
که راحمه په دغو لارو هر وار زه که ځمه

بلا - بلا د چا سترگې خمارې مې ياد پېري
سيلي سترې په وچو تورو غرونو کې د هجر
بانډو ته مې خيالونه ځي هوارې مې ياد پېري
د ياد شمېرونه ساقي درته به څه کوم د يار
چې هروار رپوم سترگې هروارې مې ياد پېري
بېزاره بېکسيار يم له بېکليو د يورپ څخه
اندرې مې په زړه اوري، شينواري مې ياد پېري

شاعره شپه ده، شاعر خيال مې د سپوږمۍ په ننداره په موسکا
گورم بس له ورايه ځنگل، غراو سين بېکاره په موسکا هر خوا چې

اشنا ډېر - ډېر وي څه بيا رانه شې ماته له قصده خلکو مخکې
موسکا د ستنېدو يې راته وکړه بېولاندې اشاره په

د زور، د ظلم، د وژلو، زولنو او زندان څه حکومت؟
وکړه د وگړو اداره په موسکا منم هغه چې که چا

تنډه له ميکدي نه که هروارې ساقي و ايستم په تروشه
خوزه په بيا - بيا ورته راغلم په زاريو دوباره په موسکا

پوره سات چې شو او بو کې خپل تصوير سره گډ بس هماغه دی
او بېچاره په موسکا په جنجالو ډوب بېکسيار خوار او حيران

اختر

شل کاله وروسته،
زه د چرمي درې نغري کوچ په دا منځ کې ناست
او شاته مې تکیه وهلې،
راته په مخامخ د پوال باندي
څرپري د توحيد کلمه،
ترې لاندي دوه کرنيې زما يو پخوانی شعر گوټی،
او تر هغه رالاندي،
د الماری په څنډه يو ليکه
کتار څو تور او سپين عکسونه،

اول خليل پاس د بيهي ونه کې،
بيا اسماعيل يون، بيا ارمان
بيا سيد عمر او قاسم،
الماری ټوله، تر خوا دوه نورې هم،
له سولېدلو، سوځېدلو او خیرنو، پانې پانې
کتابونو ډکې،
نن او ویشتمه روژه،
زه د سهار لمانځه ته شمېرم شپې خوب رانه ورک،
سبا يا بل سبا- يا بل سبا اختر به ضرور
ماته به ته زیاته
تر شل کاله پخوا یاد پرې.

تراو

زما د لاس گړۍ کې هر ځلې ساعت شي پوره،
زما غوږو کې زه که هر چېرې يم،
د خبرونو يو زيگنال وشي،
د خبرونو سرخط:
"امريکايي پوځونو،
د تورې بورې په شاوخوا سيمو کې،
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو يو ټولې تباہ کړ"،

...

"امريکايي پوځونو،
د فلوجې په ښار کې،
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو
څه نا څه د پاسه دوه زرو نه زيات کسان له منځه يووړل"،

....

"امريکايي پوځونو،
د پاکستان په سرحدې سيمو کې،
د القاعدي د مسلمانو بنسټپالو
يوه لويه ډله ونيوله"،

....

اسرايلي پوځونو،
نن د غزې د ښار لوبډيز برخه کې،
له ښوونځي نه د راتگ په لاره،
دوه اووه کلن فلسطيني ماشومان،
د ماشينگڼو په سرو ډزو کې غلبېل-غلبېل کړل،
د القاعدي له مسلمانې بنسټپالې ډلې،

سره تراويي لاره.

باران

کیردی، کي ستونستاخ لیمخي باندې پروت
غبرگو لاسونو باندې سرمې ایښی
ورو- ورو غرېږې راته سازد باران

د وریو، مېږو یوه لویه رمه
خوړ- خوړ غوږونه چوپ بهر ولاړه
لکه مین چې په آواز د باران
تر ما هم کله له پرانیستی کیردی،
د باد خپه راوړي، خپه د خاشکو
نغارم ترې ځان نه، اخلم نازد باران
په مخامخ غره کې تک ژېړ لمر گوره
دا یو ځای اوري، یو ځای نه چې اوري
په دې کې هم به وي څه رازد باران

خدا یزده چې اوس څومره شپبه به تېره
چې بېکسیار ډوب یم په خیال کې د یار
راڅخه هډو هېر آغازد باران.

د ابد دپاره

خٔم د غنمو طلايي فصل ته اور اچوم،
پاس د شوتلو
کوزد جوارو
شنو پټيو ته پاده ور پرېږدم،
چې په يوه شېبه کې جوړ کړي
ترې د برکلي ډاگ،
او هغه پورې ډک
د سرو منيو باغ،
په گيلمجمو چور کوم چې يې د سوند لرگي کا،
رېدي ته وایمه چې نه به راځي،
غايول ته وایمه چې کډه دې شي،
زه د وطن په غرو رغونو
شارو دښتو
په ميرو
او په هوارو باندي،
تر هر څه، هر څه نه اول د ژوندون کر کومه،
هسې نه تخم يې ورک نه شي
د ابد دپاره.

ژوند

دا ژوند عجب ژوندون دی
عجيبه يو قانون دی
ارمان ارمان کې ومره
ارمان ارمان کې ومره
دا ژوند څه عجيبه دی

د ټولو غم لاربه دی
د خان که د غربه دی
شپبه په شپبه تلون دی
ارمان ارمان کې ومره

په خپل کور که سارا یې
مجنون او که لیلا یې
غني، که بېنوا یې
په برخه دي بېلتون دی
ارمان ارمان کې ومره

باران ورپري ناست يم
شپبه وروسته به ملاست يم

الله پاک ته په خواست يم
په دې مې شين لرمون دی

ارمان ارمان کې ومره
زه مینې ته بې وسه
د زړه اشنا را رسه
حالاتو ته بې کسه
قسمت زموږ پښتون دی
ارمان ارمان کې ومره

حیران زه بېکسیار يم

له هر سړي وېزاريم
د وخت په چارنا چاريم
بس کړي مې تړون دی
ارمان ارمان کې ومره.

هوس

چې نیمه شپه د لیدو هوس دې
زما د خوب په درمندونو باندي سیوری وکا
لېمو کې ډنډې له ما بنامه اوبنکې
د گروانه په لوري، لوری وکا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
زما د صبر کاسه واړوي نسکوره يې کا
خوا مې له ژونده چې له حایه سره
ورخه سل چنده لا نوره يې کا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
راشي زما په تیاره خونه کې خراغ شي راته
مالا په زغرده ورکتلي نه وي
ستا د دیدن یو خیالي باغ شي راته
چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
راته سپوږمۍ له پورې غرو په تماشه راولي
بیا نه په خان يم، نه په بل باندي يم
خه لېونی غوندي نشه راولي

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
زړه را زلمی کړي فکر ستا د پېغلتوب مې یوسي
په هغه شپه بیا خوروي مې ډېر نه
راته پالنگ شي پکې خوب مې یوسي.

تصویر

اسمان کې ایکی یو خرکی ستوری زما مخامخ،
زه د موټرو
بایسکلونو
اود پلیولارویو
په یو اړت څلورلاري کې ناست،

کله موټرې شمارم،
کله سایکلې
کله پلې جینکې
یا جینکې هلکان گډ وډ سره،
نارینه نه شمارمه،

په نارینه وو ته کتو زه داسې گران وختونه نه ورکوم،
اوس په اسمان کې هغه ایکی یو خرکی ستوري له مانه پنا،
هغه دی بیا یوه یواځې جینی
بس کې لاره،
لږ شپبه وروسته به توده موده

خپل کور کې ناسته،
یا د خپل یار په درشل،
خوزه خپل کور ته چې د بس لار هم نه
نه شم تلای کیلي مې ورکه،
او په اسمان کې هغه ایکی یو خرکی ستوری
زما مخامخ
بیارا خرگند.

کیسه

اسمان تک شین لکه د گوتې غمی،
کت مټ زموره د نیمزالي گاوندی،
پرونی تېر اختر کې،
خو بس یوه لکه په شپه کې
خور ځنگل ته ورته
توره ورپځه،
زمور د کلي په داسر ولاړه یو سات وشو،
نه خپک بره ځي نه کوزه خوځي،
سره له دې چې اوس هو اوې ماتې،
خو چې لمر لږ پنا د ژمي احساس بېرته ژوندی،
د کلي مخې ته په نوې ټوکېدلې
د رشکې پټې کې،
بلاربه سپینکۍ دنگه رسا اسپه
دوه توري او دوه ژپري غواوې،
ځنگه په وار سره اسمان ته گوري،

ټيک لکه زه بنايي په ورېځو غوسه،
دازه کيسه نه ليکم،
نه تخيل دی زما،
دازه همدغه شېبه ليکم چې همدغسې ده.

ټپوس

کابل وران، ميدان ويجاړ شو،
خو دې دواړو کې توپير شته،
عالمان به پرې پوهېږي،
ما خو داسې اورېدلي،
چې اکثره وران ودان شي،
خو ويجاړ چې خدايزده څه شی؟،
تش پوښتنه مې کوله.

منيې

د "منيې گل" د لومړۍ مشاعرې په وياړ

څنگه مې زړه کېږي
په خپله چې وروڅپږم خپليو سره،
خادر د دوو څانگو په منځ کې

کپر دم کپنمه پری،
او بنه تکیه ووهم،
په پبغلو خانگو کپی
را خوړند و د سرو منو بندار ته غوړ شم،
لږه شپبه په لاندې سین کې
د رڼو او بو شرار ته غوړ شم،
د چا بنکالو مې د خیالو لړۍ
را و شلوي او لار ته غوړ شم،

لکه چې بیا یې د کلا په دېواله
له خپلو خالو سره مار لیدلې،
پورې سنخلو کې د گڼو کورنو مرغیو،
په زوره-زوره چغهار ته غوړ شم،
یو چتی راشي غواړي و خړي دې اړخ ته دلته،
نیمه مرغیو چې خوړلې په دا سره مڼه کې،
بېرته چې ماته یې پام ژر و تښتي،
زما مڼو ته تلوسه لایاته،
اول سورلاستی په غنمو پېرودلې چاکو،
د واسکتېه له جیبه
په نازرا وکارم
پرې رغوی تېر کړم،
بیا په مڼو وړ خلاص شم،
چې په مزه-مزه او خوند-خوند یې کړم سپینه
لکه سپینه هگۍ،
بیا ترې ترانگې بېلوم د ختکې په شانې،

ترهغو خورم يې
چې د مور خبره: "و بزېرم"،
يانې چې تنډه شم د څاريو په شان،
بيا نو وروغورځم پراخه سين ته،
ترهغو لامبم چې دا يو خروار منې مې هضم،
له لمبا ستړي چې راوځم
رېگ کې خوب مې يوسي،
چې را وينسېرم غرمه تېره
ماسپښين هم پسې،
په درمندځای کې د تمام کلي واره ماشومان،
په خرستيو لگيا،
زه هم په بېره ځان ورورسوم.

خدای پاماني

ستورو! نورځی
له دې محله دلته اور را اوري،
لمره په دې غم کلي
نور چې را ونه ځلېږي!
سپوږمۍ په مخه دې ښه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**